

Capitolul 11

Cu primul verset al acestui capitol, în care apostolul, așa cum am văzut, îndeamnă pe corinteni să fie imitatorii lui, el încheie rânduielile sale referitoare la diferitele întrebări care i-au fost adresate și cu versetul al doilea începe îndeosebi să vorbească despre comportarea lor în adunări. Cu această ocazie el pune foarte clar în lumină, în mod deosebit în capitolele următoare, învățătura despre prezența și lucrarea Duhului Sfânt în Adunare, învățatură cu cea mai mare importanță pentru toate timpurile.

Mai întâi apostolul îi laudă pe corinteni, că ei s-au gândit la el în toate lucrurile și țineau cu tărie învățăturile primite de la el (versetul 2). După aceea el dă instrucțiuni cu privire la comportarea femeilor la rugăciune, și anume că ele nu aveau voie să se roage fără a avea capul acoperit. El hotărăște aceasta prin ceea ce era decent și se cuvenea, punând totodată principiile cele mai sublime ale creștinismului la baza argumentărilor sale. El arată relația și ordinea care există între bărbat, ca purtător al gloriei lui Dumnezeu, și Dumnezeu Însuși, și în felul acesta aduce pe om și comportarea sa în legătură cu Dumnezeu Însuși. «Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat, că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos» (versetul 3). Aceasta este ordinea puterii, care se ridică până la Dumnezeu Însuși, Cel care este Cel mai înalt; și onoarea Sa este singurul motiv care trebuie să ne călăuzească în orice relație. Dacă omul se ruga cu capul acoperit înaintea altora, atunci își dezonora Capul, pe Hristos, și dacă femeia se ruga fără să aibă capul acoperit, atunci își dezonora capul, pe soțul ei (versetul 4 și 5). Nu era lezată numai relația reciprocă, ci totodată nu se cuvenea să se procedeze așa. «Dacă o femeie nu-și acoperă capul, să se și tundă. Iar dacă este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se acopere» (versetul 6). Bărbatul nu trebuia să-și acopere capul, deoarece el reprezenta o autoritate și în această poziție era îmbrăcat cu gloria lui Dumnezeu, ca simbol al Acestuia. Nici o putere de pe pământ nu este peste el, și de aceea el nu avea voie să aibă o putere pe capul său. Femeia însă trebuia să-și acopere capul ca dovadă a subordonării ei față de bărbat; acoperirea ei era un semn al puterii căreia ea îi era subordonată; ea era onoarea și slava bărbatului (versetul 7).

Este deosebit de important să se înțeleagă gândurile lui Dumnezeu referitoare la relația dintre bărbat și femeie. Vedem foarte clar, că atunci când a avut loc creația, bărbatul era capul atât al femeii cât și al creației. Femeia stă după el și totodată ocupă locul doi între creaturile inteligente. «Căci nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat» (versetul 8 și 9). Dumnezeu Însuși a făcut pe bărbat stăpân peste creație; și oricât de adânc ar putea fi căzut omul, totuși gândurile lui Dumnezeu cu privire la ordinea în creație rămân totdeauna aceleași. Și Iacov mărturisește, că omul a fost făcut «după asemănarea lui Dumnezeu» (Iacov 3,9); și cu toate că el în ceea ce privește starea lui are nevoie să se nască din nou, ca să fie după asemănarea lui Dumnezeu, în ceea ce privește poziția lui în lume el rămâne cap și punctul central al tuturor lucrurilor, o poziție pe care nici un înger nu a posedat-o vreodată – chipul lui Dumnezeu. Femeia este participantă la slava sa; însă ea îi este supusă. Chiar dacă acest tablou se vede în frumusețea lui desăvârșită, în ceea ce privește bărbatul, în Hristos, și, în ceea ce privește femeia, în Biserică sau Adunare, rămâne însă totdeauna adevărat în sine însuși și ca rânduială a lui Dumnezeu își păstrează drepturile sale. Și din acest motiv, «din cauza îngerilor», femeia trebuie să aibă o putere pe cap (versetul 10), pentru ca să arate înaintea lor, a spectatorilor, înțelepciunea nespuse de

felurită a lui Dumnezeu, ordinea acelei relații potrivită cu gândurile lui Dumnezeu, pentru ca și în aceasta să se vadă și să fie admirat de ei rezultatul minunat al răscumpărării înfăptuite. Și ca să ferească pe bărbat de îngâmfare și pe femeie de descurajare, apostolul adaugă cuvintele «totuși, în Domnul, nici femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie. Căci după cum femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie, și toate sunt de la Dumnezeu» (versetul 11 și 12). Amândoi sunt una în Hristos; niciuna din părți nu poate fi fără cealaltă; ambele au nevoie una de alta potrivit rânduielii lui Dumnezeu; amândoi vin de la el și, fără să se țină seama de supunerea femeii, să se privească ca creaturi directe ale lui Dumnezeu, care în Hristos sunt pe deplin una. Aici era vorba de întrebarea cu privire la comportarea femeii, atunci când se ruga înaintea altora. «Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?» (versetul 13). Apostolul se referă totodată la rânduiala naturală. Părul lung era o rușine pentru bărbat, în timp ce pentru o femeie era o onoare și o podoabă. Părul ei lung lăsa să se înțeleagă foarte clar, că ea trebuia să aibă o putere pe capul ei, și ei nu îi era permis să se înfățișeze înaintea tuturor cu libertatea pe care o avea soțul ei. Părul ei, care i-a fost dat ca o învelitoare, lăsa să se recunoască această modestie și supunere și arăta că în aceasta consta onoarea ei deosebită și adevărata ei poziție aici jos (versetul 15).

Apostolul a elucidat această chestiune sub toate aspectele și i-a prezentat locul care i se cuvine potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Totodată noi avem în aceasta o dovadă suplimentară a blândeții și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, cu care El Însuși se preocupă în lucrurile cele mai minore să călăuzească aici jos pe credincioșii cei mai slabi și să-i învețe; și de aceea este cu atât mai trist, când aceste eforturi ale lui Dumnezeu sunt trecute cu vederea și îndrumările Lui pline de dragoste și îndelungă răbdare nu sunt luate în seamă și dimpotrivă noi acționăm cum considerăm noi că este bine sau judecăm chiar gândurile lui Dumnezeu și obiectăm împotriva lor. Apostolul cunoștea foarte bine această înclinație tristă a inimii omenești și a căutat să-i iese mai dinainte în întâmpinare: «Dacă cineva ar vrea să se certe, noi n-avem un astfel de obicei și nici bisericile lui Dumnezeu» (versetul 16).

Apostolul vorbește acum despre felul străngerilor lor laolaltă; și chiar dacă el putea să-i laude pentru ascultarea lor de învățăturile primite de la el (versetul 2), totuși în această privință el nu putea s-o facă, pentru că ei se adunau laolaltă «nu pentru mai bine, ci pentru mai rău», spre decădere (versetul 17). În străngerile lor laolaltă se arăta un duh de neînțelegere, care amenința să distrugă total legătura unității și care, dacă el nu era înfrânat, ducea inevitabil la împărțirea Adunării în secte sau partide. Acestea vor fi apoi chiar necesare pentru vindecarea pagubei, ca să deschidă ochii celor aprobați și să le ofere ocazia să se arate ca atare prin despărțirea de acestea (versetul 19). Pentru ei paguba va fi spre binecuvântare.

Acest conflict sau duh de partidă s-a arătat mai întâi la Masa Domnului, la sărbătoarea de aducere aminte de moartea Domnului, și anume într-un mod așa de trist, că apostolul a trebuit să le spună: «Când vă adunați, deci, în același loc, nu mâncați cina Domnului, fiindcă atunci când mâncați, fiecare ia cina adusă de el, înaintea altuia; așa că unul este flămând, iar altul este beat» (versetul 20 și 21). Tocmai cina, care în mod deosebit exprimă unitatea trupului, aceasta înseamnă a Adunării, expresia adevărată și esențială a ei, a descoperit în adunarea din Corint cea mai tristă scizionare. Mulți se gândeau numai la ei înșiși și nu se gândeau la Adunare. Călăuziți de egoism, veneau la locul străngerilor laolaltă, nu așteptau pe ceilalți, ci luau înainte cina lor, mâncau și beau, în timp ce cei care veneau mai târziu erau flămânzi. Ce dezonoare pentru Domnul și ce festivitate a sărbătoririi morții Sale! Flămânzi și beți erau

adunați ca să facă Cina Domnului. Aceasta era realmente un mod nedemn prin care s-a pierdut total caracterul adevărat al străngerii laolaltă ca Adunare a lui Dumnezeu și scopul nobil și solemn al acesteia. Egoismul și neînțelegerea umplea inimile acelor care erau adunați să sărbătorească moartea Domnului, care este dragoste, care S-a dezbrăcat de Sine Însuși și S-a dat la moarte pentru toți. Moartea, pentru care veniseră s-o vestească și ale cărei simboluri de amintire le aveau înaintea lor, era tocmai dovada cea mai înaltă a acestei dragoste și a acestei dăruirii. Cât era deci de nedemn, ca aici să te gândești la tine însuși, să urmărești scopuri partinice, să ai o inimă descurajată pentru alții sau chiar pentru Adunarea lui Dumnezeu, pentru care Hristos Și-a vărsat sângele prețios, să fii fără compasiune față de săraci, da, să fi preocupat în chip nedemn cu nevoile proprii trupești, sau chiar să satisfaci poftele cărnii proprii! Aceasta realmente nu mai era «mâncarea cinei Domnului». Ei au făcut din masa Sa o masă obișnuită a unui om și au profanat-o. Ei nu mai veneau să-și satisfacă nevoile spirituale, ci nevoile trupești; și de aceea apostolul întreabă: «N-aveți case ca să mâncați și să beți acolo? Sau disprețuiți Biserica lui Dumnezeu și dați de rușine pe cei care nu?»¹ (versetul 22).

Prin faptul că fiecare mânca mai înainte propria cină, pe care probabil a adus-o cu sine, Adunarea lui Dumnezeu nu mai era onorată ca atare, ci dimpotrivă era «disprețuită», și săracul, care nu avea nimic, era făcut de rușine. În ultimele două versete ale acestui capitol apostolul revine încă o dată la aceasta, făcând rânduiala: «Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unul pe altul. Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă, pentru ca să nu vă adunați spre judecată» (versetul 33 și 34). Desigur, era demn de lăudat faptul că se adunau să mănânce; dar trebuiau să aștepte până când toată adunarea era prezentă și puteau să mănânce împreună; și pentru ca cineva să nu fie ispitit din cauza foamei, să se comporte contrar acestei rânduieli, el trebuia să mănânce mai înainte acasă. Comportarea lor de până acum nu era nicidecum vrednică de laudă (versetul 22).

După aceea apostolul se folosește de această ocazie, ca să le pună pe inimă caracterul adevărat și importanța Cinei și să le arate ce loc ocupă acest subiect în gândurile lui Dumnezeu în timpul întregului nostru pelerinaj aici pe pământ. Deja rezultatul trist, care reieșea din neglijarea și subaprecierea acestei rânduieli, confirma foarte categoric importanța ei și cât de mult dorea Domnul respectarea ei. Apostolul era pe cale să vorbească de puterea Duhului Sfânt, revelată în darurile Sale, precum și de necesitatea de a purta de grijă de ordinea și zidirea spirituală a Adunării; înainte însă ca el să facă aceasta, el prezintă mai întâi Cina Domnului ca subiectul cel mai sublim al Adunării. Printr-o revelație deosebită i s-a făcut cunoscut și a fost confirmată menținerea acesteia (versetele 23-25). Aceasta ne face să deducem valoarea mare pe care Domnul o pune pe starea noastră spirituală. Moartea lui Hristos, trupul Său dat la moarte și sângele Său vărsat, sunt puse înaintea sufletului nostru ca fundament al întregului nostru serviciu divin. Biserica sau Adunarea este întemeiată pe această lucrare minunată de răscumpărare, și toate binecuvântările ei sunt dependente de ea.

¹ Nu putem presupune că în locul acesta este vorba de săraci și bogați: căci cuvintele: «așa că unul este flămând, iar altul este beat» (versetul 21) nu se pot referi în context la săraci, care sunt flămânzi, și bogați, care au din belșug. Apostolul spune: «Când vă adunați ca Adunare». În versetul 22 el se adresează iarăși la toți și îi întreabă pe toți: «N-aveți case ca să mâncați și să beți acolo?» Apostolul vrea în mod deosebit să împiedice dezordinea care luase naștere, care degrada Masa Domnului făcând din ea o masă obișnuită; deci nu trebuie să se vină la Masa Domnului pentru a astâmpăra foamea; de aceea bogatul și săracul trebuie să mănânce acasă. «Cei care nu» nu sunt deci săraci, ci aceia care nu au mai găsit nimic la Masa Domnului, deoarece aceia care nu au așteptat au consumat totul. Aceștia puteau fi săraci și bogați, care acum stăteau acolo «dați de rușine».

Salvarea ei, bucuria ei în libertatea creștină, prezența Duhului Sfânt, exercitarea darurilor Sale felurite spre zidirea ei spirituală, pe scurt, totul își are punctul de plecare în dragostea lui Dumnezeu și jertfa lui Hristos. Duhul Sfânt dă mereu mărturie despre aceasta și se străduiește să mențină importanța acesteia în inima sfinților.

Domnul Însuși, înainte ca El să părăsească lumea aceasta și să meargă la Tatăl, a solicitat pe ai Săi să-și amintească de moartea Sa prin sărbătorirea Cinei. Propria sa bucurie, dorința inimii Sale era ca la acea ultimă masă de Paști să sărbătorească împreună cu ucenicii Săi această sărbătoare, pentru ca ei să poată auzi din propria Lui gură aceste cuvinte minunate de prețioase: «Acesta este trupul Meu, care este pentru voi», și: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu». Oricât de importante ar fi toate celelalte scopuri ale străngerii noastre laolaltă, sărbătorii Cinei Domnului i se cuvine locul întâi și cel mai nobil. Nici o altă lucrare nu este așa de potrivită ca Cina Domnului, ca să ne facă să simțim dependența și nimicnicia noastră totală. Hristos și dragostea Sa sunt aici singurul subiect al inimii și al adorării noastre; aici trebuie să fie exclus complet orice gând cu privire la noi înșine. Chiar dacă și conștiința noastră mărturisește că avem nevoie de curățire și din natură nu suntem nimic altceva decât păcătoși sărmani, reprobabili, totuși dovezile dragostei Sale, pe care le avem aici înaintea noastră, ne vestesc pe deplin că noi suntem mântuiți pentru totdeauna și toate păcatele noastre au fost anulate. De aceea ea este și o sărbătoare a mulțumirii și a bucuriei și nu de suspine și tristețe. Aici sunt trezite sentimentele cele mai lăuntrice ale dragostei și adorării. Era în aceeași noapte în care Isus a fost vândut și știa ce Îl aștepta, când El a instaurat această aducere aminte de moartea și dragostea Sa. Așa cum mielul pascal amintea de ieșirea copiilor lui Israel, amintire care a avut loc prin jertfa adusă în Egipt, tot așa Cina Domnului trebuia să amintească de jertfa lui Hristos și mântuirea de păcatele noastre adusă de aceasta. Hristos este acum în slavă și Duhul Sfânt a venit pe pământ, dar amintirea noastră de El nu trebuie să înceteze; și în această amintire, trupul Său dat la moarte și sângele Său vărsat sunt subiectul cel mai înalt și sublim al sufletelor noastre. Noi avem permanent privilegiul să savurăm părtășia cu Hristosul glorificat; dar la Cină evocăm prin credință pe Cel răstignit și avem parte de trupul Său dat la moarte și de sângele Său vărsat. Nu este Hristos, așa cum este El acum, căci trupul Lui este acum glorificat; și nici nu este înfăptuirea a ceea ce este El, căci aceasta nu ar fi amintire; ci este aducerea aminte de ceea ce a fost El pe cruce. La această masă stă înaintea ochilor noștri trupul dat la moarte al Mântuitorului nostru, și sângele Lui vărsat pune stăpânire pe toate gândurile și sentimentele noastre. Este un Hristos vândut și omorât, de care ne amintim. Însă sărbătoarea aducerii aminte Îl cuprinde pe El Însuși, propria Sa Persoană, și nu numai valoarea jertfei Sale. Și nici nu este atât de mult intenția Duhului lui Dumnezeu să ne prezinte în locul acesta efectul morții Sale, ci mult mai mult ceea ce leagă inima de El în momentul amintirii de moartea Lui. Noi sărbătorim «moartea Domnului». O, câte gânduri prețioase se leagă pentru noi de aceste două cuvinte «moartea Domnului». Cât de nemăsurat sunt harul și dragostea, care se ascund în ele, și cât de nepătrunsă este valoarea și dimensiunea efectului lor! Prin ele conștiința este redusă total la tăcere și inima este umplută cu liniște sfântă. În același timp însă vedem aici și sfârșitul relației lui Dumnezeu cu lumea pe baza responsabilității omului; pentru ea, pentru lume, rămâne numai judecata. Această moarte a desfăcut orice legătură cu lumea și a pus în lumină imposibilitatea oricărei relații între Dumnezeu și om, ca și copil al primului Adam. Noi însă vestim această moarte (versetul 26), care ne-a adus viața, care ne-a salvat de la pierzare și a îndepărtat pentru totdeauna păcatele noastre; noi o serbăm ca triumf asupra lumii, păcatului, morții și diavolului, până când

Domnul lepădat va reveni și ne va lua la Sine în cer, pentru ca apoi să ne facă parte în chip desăvârșit de legătura binecuvântată care există între El și Dumnezeu. Ce perspectivă minunată într-un moment în care se revărsă spre noi plinătatea dragostei Aceluia care pentru noi Și-a dat trupul la moarte și Și-a vărsat sângele! Noi ne amintim de dragostea Sa; noi vestim moartea Sa; noi mărturisim unitatea trupului, unitatea cu toți aceia care sunt părtași împreună cu noi la o singură pâine (capitolul 10,17), și așteaptă revenirea Sa. Și Domnul Însuși este Cel care ne îndreaptă gândurile spre această rânduială, și anume în modul cel mai impresionant, în aceeași noapte în care El a fost vândut. De aceea este foarte natural, că acela, care ia parte în chip nedemn, se face vinovat de disprețuirea trupului și sângelui, sau păcătuiește cu privire la ele (versetul 27). Aici nu este vorba de faptul, cine are voie să ia parte la Masa Domnului, dacă cineva se simte demn de a lua parte, ci pur și simplu de felul în care el ia parte la ea. Fiecare credincios are privilegiul să fie acolo, dacă vreun păcat oarecare nu-l exclude de la aceasta. Dar dacă un creștin nu se judecă singur, ci ia parte în chip ușuratic la Masa Domnului, fără să onoreze ce reprezintă Cina pentru sufletul lui și ce leagă Hristos cu aceasta, și deci nu face nici o diferență între Masa Domnului și o masă obișnuită, atunci el disprețuiește și dezonoarează trupul Domnului dat la moarte și sângele Său vărsat, și urmează disciplinarea. De aceea apostolul spune: «Fiecare să se cerceteze pe sine însuși, și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea o judecată împotriva lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului» (versetul 28 și 29). Domnul nu poate fi indiferent față de o atitudine lipsită de respect. El nu poate accepta ca faptul acela, care reprezintă această moarte, pe care El a suferit-o pentru păcat, să fie profanat prin păcat și delăsare. Nu ar însemna nimic altceva, decât ca și cum trupul Domnului Însuși să fie profanat, și că Hristos, care mai bine a vrut să moară decât să permită ca păcatul să fie înaintea lui Dumnezeu, este dezonorat. Și ce reprobabil și deosebit de nedemn ar fi, dacă noi am vrea să legăm moartea Sa, prin care El a anulat toate păcatele noastre, în chip indiferent cu păcatul! Dacă are loc aceasta, dacă noi nu deosebim trupul Domnului, dacă luăm parte în chip nedemn și ușuratic la cina Domnului, la acest punct central invizibil al părtășiei și expresiei morții Sale pentru păcatele noastre, atunci Dumnezeu ne va întâmpina cu disciplinare. El veghează cu râvnă sfântă asupra a ceea ce este destinat pentru sfințenie și pentru care a curs sângele Preaiubitului Său. Însă de îndată ce noi am uitat să ne judecăm singuri, atunci intervine El cu disciplinarea Sa, ca să ne corecteze și să ne curățească. Aceste disciplinări pot merge chiar până la moarte. Așa a avut loc în Corint. «Din cauza aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini au adormit», aceasta înseamnă, au murit (versetul 30; compară cu 1 Ioan 5,16 și Iacov 5,14,15).

Este deci necesar ca noi înșine să ne judecăm. Această judecată de sine nu constă însă numai din mărturisirea păcatelor înfăptuite, ci în același timp și în condamnarea stării inimii, din care a venit răul. Noi trebuie să ne judecăm singuri, înclinațiile noastre, delăsările noastre, pe scurt, tot ce nu este în părtășie cu Dumnezeu, sau împiedică această părtășie. De îndată ce această judecată de sine a avut cu adevărat loc, suntem curățiți de răul prin care ne-am întinat, și părtășia cu Dumnezeu este restabilă. Însă Domnul așteaptă nu numai mărturisirea noastră, ci și diferențierea stării inimii noastre, prin care noi suntem păziți de cădere, fie în gândire sau prin fapte, și nu avem nevoie să fim judecați de Domnul (versetul 31). Însă pentru această diferențiere suntem capabili numai atunci când umblăm în lumină, așa cum Dumnezeu Însuși este în lumină. Însă de îndată ce am căzut sau înaintăm indiferenți în lucruri care nu plac lui Dumnezeu, și nu ne judecăm singuri, atunci ne judecă Domnul. «Dar, când suntem judecați,

suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați odată cu lumea» (versetul 32). Ce cuvânt mângâietor în mijlocul disciplinării! Domnul poartă grijă de binele suprem alor Săi și de aceea El nu poate să ne lase să înaintăm într-o stare necurată; dar noi suntem disciplinați de Domnul. Este imposibil pentru El să tolereze răul în casa Sa, deoarece el nu este compatibil cu sfințenia Sa. El ne curăță prin disciplinare și ne reabilitează; dar El nu ne va condamna cu lumea. În inima Lui este numai dragoste pentru noi și nu mai este mânie. Toate acțiunile Lui cu noi au ca sursă dragostea, chiar și disciplinarea. Dacă exercitarea ei este un act al dreptății, ea mărturisește în modul cel mai clar osteneala Sa și purtarea Sa de grijă pentru ai Săi.